

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ

ОРГАНЪ НА КУЛТУРНО-ПРОСВЪТНОТО ИКОНОМ. Д-ВО ВАРНЕН. КОРЕНЯКЪ

Годишен абонаментъ 25 лева

Излиза двуседмично

Редакция и администрация въ клуба
Варна, 6-й Септември № 29.Обявления се приематъ
по споразумение

Всичко се отплаща въ живота

„Tout se paye“ А. Доде.

Пчелният кошеръ може да служи за първообразъ на съвременното общежитие, ако членовете на това общежитие проявяватъ същите положителни качества, като пчелите. У последните съществува по инстинктъ дисциплина, трудолюбие, постоянство, търпение, саможертва, съзнание за дълга да се движатъ, да работятъ въ определенитъ клетки, безъ да внасятъ смутъ въ съседнитъ. Въ общежитието първитъ „клетки“ сж определени, разграничени за права и задължения за всеки членъ отъ общежитието, обаче липсва у тези членове дисциплина, съзнание на своето мѣсто, на своето дѣло, умение да се грижи въ кръга на своята дейностъ, на своята „клетка“, безъ да внася смутъ въ съседната и впоследствие смутъ въ своята. Това явление се обяснява съ факта, че животътъ не се е улегналъ сжшо въ тези обществено-правни „клетки“, че отношенията между членовете на общежитието не сж установени напълно. Въ пчелостата и разнообразието на човѣшкитъ характери, срѣщатъ се въ общежитието два противоположни типа. Има личности, които сж проникнати отъ съзнание и чувство на самостоятелностъ въ границитъ на определенъ кръгъ, очертанъ отъ заповѣдитъ на отечественото право; те скжпватъ този кръгъ на законна проява на своята воля; те сж личности съ добро възпитание; скжпватъ този кръгъ, въ който се проявява „азъ“; те сж личности съ характеръ, а личностъ съ характеръ, както казва английскиятъ писателъ Емерсънъ, въ труда си „Twenty Essays“, стр. 194, е съвестта на обществото, на което принадлежи, и жизнениятъ пътъ на подобна личностъ е правна линия и никога тя не нарушава своя кръгъ, за да се вмъкне въ чуждъ кръгъ съ безочливостта на единъ дивакъ. Срѣщатъ се, обаче, други личности, които се намиратъ въ недоумение, отгдето почватъ и гдето свършватъ предѣлитъ на тяхната личностъ и предъ тази загадка, тяхниятъ жизненъ друтъ на дейностъ е сломена линия, и те се вмъкватъ съзнателно въ чужди кръгове за произволъ, насилие, вършене на зло. Тези личности сж лишени отъ здравъ разсъдъкъ, който се добива отъ здраво образование, отъ добро възпитание, и никакъ не мислятъ за последствията, стига да удовлетворятъ своята безхарактерностъ, своята зла воля.

Всѣки човѣкъ, у когото не липсва щогоде разбраностъ и здравъ разсъдъкъ и добро възпитание, трѣбва дълбоко да вѣрва, че за извършеното съзнателно насилие, зло, въ чуждъ кръгъ на дейностъ, ще получи неизбѣжно, строго, неминуемо наказание — възмездие, рано или късно, по единъ или другъ начинъ, не само отъ човѣшкото правосъдие, което страда отъ човѣшки слабости, не само отъ правосъдието на Бога, което е недостъпно на разбирането ни, но и отъ желѣзната логика на фактитъ — особено, нелицеприятно сдилище за човѣшкитъ дѣла. Това

правосъдие не знае милостъ, давностъ, амнистия, помилване, а налага своето наказание, което се състои въ това, че насилието, злото, което единъ членъ на дадено общежитие, който е безъ характеръ, безъ възпитание, извършва, се повръща рано или късно, по единъ или другъ начинъ, върху главата му и безпощадно го наказва. Това е възмездие за стореното зло, което възмездие се основава на мировата справедливостъ — зло за зло, съ каквато мѣрка мѣришъ, съ такава ще те измѣрятъ, добро за добро. Народниятъ ни поетъ Ив. Вазовъ е прокаралъ тази мисль, тази истина на мировата справедливостъ въ дъстишието:

„Тозъ, който вѣгъръ сѣ,
бури жѣне.Тозъ, който рани дава,
рани чака“.

И тъй, тозъ, който помисли да прави зло на другъ човѣкъ, било отъ козни, било отъ насѣкване, било отъ умраза или отмъщение, и тази помисль добива въплъщение въ дѣло, извършва зло, нарушава кръга на своята дейностъ. Подобна личностъ изгубва способността да умири себе си, подтикната отъ чувството на отмъщение, отъ умраза, загубва всѣко разбиране сетинитъ на своето зло дѣло, помрачава се разсъдъкътъ ѝ, душата ѝ е гжстозаоблачена и само мрачни, пжклени замисли никнатъ. Такова лице унижава себе си, унижава службата си, ако заема такава, навлича върху себе си презрението и на обществото, и най-после настъпва гризене на съвестъ, като първоначално възмездие. Когато човѣкъ действа въ зла посока, извършва зли дѣла, съвестта вниква въ най-дълбокитъ вътрешни гънки на виновната душа и я кара да трепери, както дълбокото море трепери въ мълчаливитъ си глѣбини, когато бушующата буря е разперила мощнитъ си крила. Извършителътъ на зли дѣла отначало бива смѣлъ и слуша този обвинителенъ гласъ на съвестта, но съкрушителността на обвинението е тъй мощна, щото настъпва възмездие. Емилъ Фуге, отъ френската академия, въ труда си „Le devoir“ — дългътъ — определя гризението на съвестта така: „Гризението на съвестта, това е чувството на умраза и презрение къмъ себе си за извършеното, не-поправимо зло, то е горчевина, то е жжка на душата“.

По пътя на тези сжждения, причинителътъ на зли дѣла издига, като правило на своето поведение и отношение къмъ другитъ членове на общежитието, безнравствено начало, което се повръща върху него, тъй като другитъ членове считатъ въ правото си, по идеята на справедливостта, да му приложатъ неговото собствено начало — „око за око“, „зжбъ за зжбъ“. Народътъ тъй мисли, като има предвидъ справедливостта. Сърдцето на злия човѣкъ е гнѣздо на гнильотъ, отъ гдето извира нечисти струи. Следователно, помимо сдилището на човѣшкото

† ИВАНЪ ЦЕРОВЪ

На 17 януарий т. г. се помина уважаемый отъ всички Варненски граждани Ив. Церовъ, бившъ учител, училищенъ инспекторъ и кметъ на гр. Варна. Роденъ въ 1857 г., той е съвременникъ на възтанията презъ 1876 г. и на Руско-турската освободителна война. Той е вземалъ живо участие въ политическия животъ на България въ първитъ времена следъ освобождението и единъ отъ борцитъ за възстановяване народнитъ правдини следъ пълномощията презъ 1881 год. Покойниятъ Ив. Церовъ бѣ и живѣ съ идеалитъ на дейцитъ отъ епохата на възраждането. Такъвъ си остана до края на своя животъ. За него нѣмаше почивка. Той бѣ винаги съ книга или перо-држжка въ ржка. Само единъ денъ преди да се помине, той очисти писалищната си маса, покри я съ чиста хартия, като се готвѣше за новъ писменъ трудъ.

Ив. Церовъ бѣ единъ отъ рѣдкитъ учители. Като учителъ той се грижеше постоянно за своето самообразование, усъвършенствуване — да върви напредъ съ времето. Той познаваше много добре историята на литературата и особено историята на българската литература. Неговата христоматия по българска литература, може да се каже, още не е замѣстена. И сега тя би била отлично ръководство и на учители, и на ученици за старата и отчасти за новата българска литература.

Като отличенъ познавачъ на старобългарски и църковнославянски езици Ив. Церовъ бѣ се заловилъ да напише словарь на старобългарски езикъ. По съветитъ на покойния митрополитъ дѣдо Симеонъ словарьтъ се написа на църковно-

славянски езикъ, като всѣка дума бѣ преведена и правилно написана на старобългарски и новобългарски.

Дѣдо „Симеонъ“ имаше желание да улесни свещеницитъ да разбиратъ по-добре значението на всички молитви и пѣснопѣния. Покойниятъ Церовъ, като имаше предъ видъ, че издание на единъ пѣленъ старобългарски словарь би било твърде трудно у насъ, се съгласи съ предложението на дѣдо „Симеонъ“. Той вѣрваше, че такова едно дѣло лесно ще види бѣлъ свѣтъ при подржжката на св. Синодъ въ София. Отъ друга страна словарьтъ пакъ щѣше да служи и на ученици, и на учители при изучаване на старобългарски и новобългарски езици въ срѣднитъ училища. Обаче за голѣмо съжаление, тоя многогодишенъ трудъ не видѣ бѣлъ свѣтъ; тая дълго време лелѣяна мечта на дѣдо Церовъ не се сбждна. Недоразуменията между членовете на св. Синодъ развалиха едно добро дѣло. Ржкописитъ на покойния Церовъ почитаватъ между другитъ му книжа! Нанесе се единъ ударъ на нашия литературенъ напредъкъ. Трудътъ на покойния Церовъ не е дилетантски трудъ. Той е сериозна научна работа, която ще прави честь на българскитъ научни работници. Стореното трѣбва да се изправи. Съ издаване на тоя трудъ на скжпия покойникъ трѣбва веднага да се заеме св. Синодъ.

За заслугитъ на покойния Ив. Церовъ като кметъ, общински дѣецъ; за неговото значение при полагане основитъ на народния театъръ въ Варна нѣма да пиша, за да не повтарямъ това, което други казваха, писаха и пишатъ.

В. П. Гочевъ

Обичайте Варна и работете за Варна!

правосъдие, явява се сдилището на желѣзната логика на фактитъ, и никой не може да ги избѣгне и получава своето заслужено възмездие.

Всѣки, прочее, трѣбва да вѣрва дълбоко въ съществуването на това нелицеприятно сдилище, и да се убеди, че има възмездие за извършеното зло. Алфонсъ Доде, въ драмата си: „La lutte pour la vie“ — борба за съществуване — казва въ предисловието си: „Eh, bien, j'ai moi, de l'existence une vision toute differente: j'y crois absolument à la formule du „tout se paye“; j'ai toujours vu l'homme toucher le salaire de sa besogne, bonne ou mauvaise, dans la notre vie, tôt ou tard“. — „Е, добре, имамъ отъ битието една представа съвършено различна: абсолютно вѣрвамъ въ формулата „всичко се отплаща“, видѣлъ съмъ всѣкога човѣкъ да получава платата (възмездие) на своето дѣло, добро или зло, въ нашия животъ, рано или късно“.

Нека прочее, да внушимъ на себе си, на децата си, да не се върши зло, защото злото безпощадно наказва рано или късно, по единъ или другъ начинъ. *Всичко се отплаща на този свѣтъ!*

ЕДНО ОСВѢТЛЕНИЕ

По поводъ статията „Паметта на заслужилитъ граждани трѣбва да се тачи“ получихме отъ общинската управа едно пояснение, въ смисълъ, че последната не е забравяла за слугитъ на починалия пом. кметъ Дяко Беделевъ и е подпомагала последния при живота му.

Въ сведението се казва, че общинската управа е подпомагала Дяко Беделевъ презъ 1936 г. съ 2500 лв., презъ 1937 год. съ 1000 лв. и че е направено нужното отъ общината за настаняването му въ старопиталището „Милосърдие“. Сжщо се казва, че било отпущнато безплатно мѣсто за гробъ, катафалка, издаденъ билъ некрологъ и поднесенъ билъ вѣнецъ отъ общината. За всичко това, общинската управа заслужава благодарността на почитателитъ на покойния. Изтъква се, че при погребението отъ общината е представявана отъ г. секретаря на общината и че на 24.1.1938 год. била почетена паметта му въ заседанието на общ. съветъ. Това бѣ дългъ на общинската управа. Упрѣкътъ въ статията бѣ другъ, за гдето не присъжествуваха нито единъ отъ постоянното присжтствие и отъ общинскитъ съветници. Ние не желаемъ да разкриваме нѣкои работи по погребението. Повтаряме, че бележката бѣше права и отъ нея трѣбва да си взематъ бележка мнозина.

Ж. Ив. Жековъ

ЗАТУРЦИТЪ

5

Противъ това грозно и фанатизирано нашествие на турците, цивилизованият запад, под влиянието на папата, изпратилъ кръстоносенъ походъ отъ венециански флотъ, който нанесълъ погромъ на турския флотъ, развитието на който е много способствувалъ султанъ Мохамедъ I. Следъ това поражение Мохамедъ I билъ наследенъ отъ Мурадъ I, който се поминалъ. Наследилъ го Мурадъ II (1421—1453). Последниятъ султанъ съ голѣми сили нападналъ Цариградъ—столицата на християнството, но безуспѣшно. Папа Евгений IV сполучилъ да образува кръстоносенъ походъ противъ тази за християнството опасностъ. Султанътъ билъ победенъ и сключилъ примирие — Сегедински миръ, въ 1444 год. Папскиятъ делегатъ Цезарини сполучилъ да убеди краля полски и унгарски Владислава — двадесетгодишенъ да се опълчи противъ турците, — въпрѣки сключения миръ. Владиславъ, нареченъ „Варненчикъ“ тръгналъ съ съюзна войска около 30,000 души, конница и пехотинци, миналъ Дунава и пристигналъ при Варна на 9 ноемврий 1444 год.¹⁾

Появата на турците въ Балканския полуостровъ датира отъ 1347, когато Ив. Кантакузинъ, единъ военачалникъ, станалъ и императоръ на Византия, за да закрепи престола за себе си, повикалъ султана Орханъ отъ Бруса, който на Генуезски кораби изпратилъ летящи отряди, които се настанили въ Галиполи. Българскиятъ господаръ Иванъ Александъръ протестиралъ противъ навлизането на турците въ Европа предъ Иванъ Кантакузинъ. Междоусобицата въ Византия, било за престола, било за обрядитъ по вѣрата, сж имали лоши послѣдствия за християнството, за държавитъ на Балканския полуостровъ. Ето едни отъ причинитъ за упадѣка и разложението на Византия. Отъ Галиполи почнали вече турскитъ нападения въ Тракия, и навжтре това стреснало държавитъ, които сж дали викъ за помощъ. На 1 юлий 1366, папата Урбанъ V обявилъ свещена война, на която се явилъ само Амадей Савойски, който разполагалъ съ флотъ — галерии, съ рицари. Превзель Галиполи на 14 юний 1367 год. — първа победа надъ турците. Той стигналъ въ Цариградъ и разбилъ властующитъ и поставилъ на престола Иоанъ V Палеологъ. Турците, като намѣрили хубава, плодородна земя, навлизали въ Тракия, въ Македония, безъ да срещнатъ нѣкоя сериозна съпротива въ 1371 г., минали балкана, превзели Провадия, Шуменъ въ 1388 г. Западнитъ държави виждали сериозна опасностъ отъ турското напредване. Папа Евгений, като представителъ на християнството, взель починъ да отправи силна войска противъ безпрепятственото нашествие на излямизма. Той се обърналъ къмъ полско-унгарския кралъ Владиславъ, който на

9 ноемврий 1444 г. съ войска отъ 30000 души стигналъ до Варна, като по пѣтя си пленявалъ турскитъ слаби гарнизони, но билъ разбитъ отъ Султанъ Мурадъ, който се върналъ отъ Азия, следъ като усмирилъ азиатскитъ сатрапи.¹⁾ Сждбоносенъ день—10 ноемврий 1444 г.—е билъ за християнството, и турското владичество се въдворило напълно и постепенно въ Балканския полуостровъ. Възходътъ на ислямизма, на турската мощъ е достигнала своя върхъ, като се разпростира отъ Цариградъ следъ години до Виена, отдето почналъ упадѣка ѝ, тъй като турската войска била разгромена въ 1663 г. при Виена, която се е състояла отъ многочислени малоазиятски и турски войници. Не само отъ последнитъ, но и отъ други ислямизирани презъ течение на толкова години християни.

Въ 1441 г. Мохамедъ II нанесълъ на съюзенитъ сили на сърби и унгарци, предвождани отъ Янъ Хуниадъ пълно поражение на косовското поле. Албанскиятъ князь Георги Кастриати, който е служилъ въ турската армия подъ името Искендеръ Бей, нанесълъ съ войската си нѣколко поражения на казания султанъ, който впоследствие се е поминалъ въ 1451 г. Мохамедъ III се възкачилъ на престола (1451—1484), единъ отъ великитъ турски султани. Византийския императоръ Константинъ II Палеологъ възбудилъ гнѣва на новия султанъ. Отдавна въ Цариградъ е живѣлъ турскиятъ князь Орханъ, съперникъ на Мохамедъ II, за издържанieto на който князь, султанътъ плащаль 300000 аспри ежегодно. Византийскиятъ императоръ чрезъ свой пратеникъ е обяснилъ на султана да удвои платата за издържанieto на княза или ще застави Орхана да претендира за султанския престолъ. Великиятъ везиръ Халилъ Паша, въпрѣки своята дружба къмъ византийцитъ, се възмутилъ отъ това предложение и закана и ядно извикалъ: „Безумни византийци! Виждамъ вашата хитростъ и я разбирамъ. Откажете се отъ вашитъ намѣрения, докато още не е късно. Не мислете, че можете да ни уплашите съ вашитъ въображения. Ние не сме деца, лишени отъ съзнание и сили. Ако вие можете да сторите нѣщо, сторете го, но знайте, че не ще успѣете и вмѣсто да си повърнете загубеното, вие ще изгубите и това, което ви е останало.“ Мохамедъ II изслушалъ доклада на Халилъ Паша, и гнѣвно заповѣдалъ да се види съ византийския посланикъ, на който е казалъ съ необикновена кротостъ: „това, което императора иска отъ мене, готовъ съмъ въ скоро време да удовлетвори.“ Отъ тази среща, днитъ на византийската държава сж били прочетени. На 2 Априлъ 1453 г. Мохамедъ II, начело на 258000 войска, обсадилъ Цариградъ по сухо, а не-

говиятъ флотъ блокиралъ града по морето. Този флотъ билъ командванъ отъ ислямизирания българинъ Балкоглу Паша, който флотъ се е състоялъ отъ 48 линейни кораби, 384 галерии и др. Началникътъ на турската артилерия билъ Урбанъ Паша (унгарецъ). Бомбардировката почнала на столицата, която се защищавала само отъ 50000 византийски войници, 2000 италиански наемници, подъ предводителството на генуезкия рицаръ Джустинианъ. Византийцитъ разполагали съ слабъ флотъ, отъ 15 кораби, командванъ отъ италиански адмиралъ Флонтанено. Надеждата на византийския императоръ Константинъ била напразна за помощъ, защото отъ никжде не се явила такава. На 25 май 1453 г. Византия следъ геройско съпротивление на защитницитъ ѝ, била превзета отъ турците съ пристѣпъ, и историята е запазила името на първия турски войникъ, който е забилъ на стенитъ на Цариградъ знамето на полумесеца. Този войникъ се именувалъ Хасанъ, еничаринъ, великанъ. Константинъ, византийския императоръ падналъ убитъ, защищавайки геройски столицата си. На 28 май с. г. Мохамедъ II, заобиколенъ отъ велможитъ си, влѣзълъ въ Цариградъ и право се отправилъ къмъ църквата „Св. София“, гдето заповѣдалъ на имама да прочете благодарствена молитва за подарената му отъ Бога победа.

Тѣлото на Константина, султанътъ заповѣдалъ да се погребѣ съ съблюдение вѣрскитъ обряди и съ оказване всички почести, подобающи на имп. му санъ, а вселенския патриархъ Генади, Мохамедъ II е приелъ съ голѣми почести, и му обещалъ, както и на приемницитъ му, вѣчно покровителство на Блистателната Порта. Съ окончателното падане на Цариградъ—28 май 1453 г.—респ. на Византийската империя, на развалинитъ ѝ се изстѣпила Отоманската държава, изпълнена съ млади сили и мюсюлмански фанатизъмъ, която отпосле станала опасна за Еврепа и главна опора на ислямизма. Всѣки народъ носи въ гърдитъ си причинитъ на своя възходъ и причинитъ на своя упадѣкъ. Следъ разгрома на Византия, главното внимание на победоносния султанъ било обърнато къмъ непобедимия албанецъ Георги Кастриоти, който въ течение на две години (1462—1464) съ тежки загуби е отблъсналъ турците, които сж били предвождани отъ най-добритъ полководци Синанъ Паша, Юсуфъ Бей и др., но даже и отъ самия султанъ. Следъ смъртта на албанския водителъ (1466), турците сполучили да покорятъ Албания. Въ 1462 г. Мохамедъ II е отнелъ Трапезундската държава въ Азия отъ последния ѝ господаръ Д. Комненъ, въ 1472 г. разбилъ персийския шахъ Узунъ-Хасанъ.

(Следва)

П. Куртевъ — пом. кметъ

Стопанската политика на общинитъ

Модерното общество е така комплицирало живота на хората, че държавата не е вече въ състояние сама да задоволи разнообразнитъ и нарастващи нужди на колективитета. Тази невъзможностъ на държавата да изпълни задачитъ, които ѝ поставя животътъ и нуждитъ отъ чисто локаленъ характеръ, наложила активната намѣса на общината въ всички проявления на живота. Днесъ общината си поставя благоустройствени, културни, социални, стопански, хигиенични и др. задачи.

Стопанската дейностъ на общината заема значително мѣсто въ стопанския животъ. Общината се превръща въ единъ мощенъ стопански факторъ, който непосредствено може да въздействува върху развоая на стопанския животъ. Чрезъ своитъ тарифи за вода, електричество, данъчно облагане и нормировки общинитъ съдействуватъ за просперитета или забавянето на индустрии, занаяти и търговия.

Колкото и да е разнообразна стопанската дейностъ на общинитъ, тя може да се класифицира на стопански учреждения и стопански предприятия.

При стопанскитъ учреждения общината си задава за целъ само задоволяване на нуждитъ на обществото. Чрезъ тази своя дейностъ общината не цели материални облаги (училища, библиотеки, театри, приюти, трапезарии и пр.)

При стопанскитъ предприятия об-

щината създава материални блага и цели за материални облаги. Принципътъ за рентабилитета, обаче, при стопанскитъ предприятия трѣбва да бжде подчиненъ на нуждитъ на обществото. Не печалбата, а нуждитъ на обществото трѣбва да доминиратъ при този видъ стопанска дейностъ на общинитъ. Стопанскитъ предприятия на общинитъ сж резултатъ не на желание за активностъ или на излишекъ на енергия, а е органическа необходимостъ за модерното общество. Стопанскитъ предприятия на общинитъ сж оправдани, когато задоволяватъ нужди, които частната инициатива не би могла да задоволи. Особено наложителна е интервенцията на общинитъ въ стопанския животъ, когато производството на известно благо е естественъ монополъ (вода и електричество) или когато нерентабилността на предприятието не може да привлѣче частния капиталъ (каналъ).

Либерализмътъ, който оправдаваше стопанскитъ учреждения, създадени изключително за задоволяване на човѣшкитъ нужди, отричаше стопанскитъ предприятия. Либерализмътъ считаше, че благосъстоянието на една страна може да бжде изградено само върху принципитъ на частната инициатива, личния интересъ и рискъ. Той считаше, че всѣка намѣса на публично правнитъ органи въ стопанския животъ на страната носи поражения за цѣлата

А. И. Мановъ

Първобългаритъ въ историята.

Хуни ли сме?

2

Понеже византийцитъ нѣмали ясна представа за отдѣлнитъ племена на тия народи, то наричали всички изедно Скити, а после, като дошли въ контактъ съ тѣхъ, почнали да отличаватъ нѣкои отъ по-организиранитъ отъ тѣхъ съ водачъ, между които, на първо мѣсто, изпъквали хунитъ. Затова, подъ думата хуни византийцитъ разбиратъ вече почти всички ония народи, които по-напредъ наричали безразлично Скити. Не липсва, обаче, по нѣкога употребението и на племенитъ названия, влѣзли въ състава на хунитъ, като: уногундури, уйгури, хунобългари, хуновендобългари и много други такива.

Въ 391 год., за първи пжтъ, хунитъ, отъ западния клонъ преминали Дунава и ограбили Мизия и Тракия, а въ 447 год. стигнали до

Солунъ. Но следъ смъртта на водителя имъ Атила, неговитъ синове се скарали и почнали междоусобна война. Отъ това се възползували покоренитъ тѣмъ народи, като възстанаали, победили ги и ги принудили да се прѣснатъ по разни селища. Една частъ отъ тѣхъ останала да живѣе около Дунава. Най-малкиятъ синъ на Атила Ернакъ поискалъ тогава отъ византийския императоръ Маркияна и наследника му Леонъ да му отстъпи мѣсто въ малката Скития (Добруджа) и Дация. Къмъ края на V в. хунитъ останали да живѣятъ около Дунава и Днестъръ, граничили съ куртригуритъ българи. Ирникъ или Ирнакъ, споредъ именика, сполучилъ да покори и присѣдини куртригуритъ, т. е. западнитъ българи, сжщо и източнитъ — уртригури подъ вла-

стѣта си и да образува една голѣма държава. Този Ирникъ, обаче споредъ професора Златарски, не е сжщиятъ който се приема като синъ на Атила, но билъ другъ Ерникъ, който по съвпадение, носилъ сжщото име съ Атиловия синъ, следователно, тая държава, състояща се главно отъ куртригури и утригури, подчинена на Ирника, не е хунска, а е българска и затова отъ срѣдата на втората половина на V в., племето на хунитъ изчезва въ историята, а се замѣства вече съ името на българитъ, които почнали да играятъ първенствующа роль въ областъта на срѣдния и долния Дунавъ, като се засилили до толкова, че съвременитъ ги смѣтали за непобедими. Това засилване на българитъ се обяснява и съ присѣдиняването на Атиловитъ хунски племена къмъ българитъ, презъ време на изчезването на хунитъ. А византийскитъ историци, продължаватъ по навикъ да ги наричатъ хуни, безъ да сж такива, като бъркатъ имената на

тия два различни народи, и употребяватъ името на еднитъ вмѣсто онова на другитъ.

Но това сливане на хунитъ станало само съ куртригурибългари, т. е. западнитъ, понеже източнитъ утригурибългари продължавали да живѣятъ въ родната си земя, кждето живѣли първоначално, безъ да предизвикатъ ромеитъ или други, а били предадени на земледѣлие, скотовѣдство и тихъ работливъ животъ. А понеже византийцитъ имали чести сблъсквания съ засилилитъ се куртригурибългари, то затова обикновено подъ думата българи разбирали западнитъ. т. е. куртригуритъ, които, съединени съ останалитъ Атилови хуни, образували, както казахме, едно силно българско царство по севернитъ брѣгове на Черно море презъ втората половина на V в. отъ когато и започватъ тѣхнитъ нападения върху византийската империя.

Отъ тая собствено епоха (втор. полов. на V в.), мислимъ, ние трѣбва

Професионалната тайна на адвоката

Една от главните длъжности на адвоката е да пази тайна, т. е. онова, което клиентът разкрива пред адвоката, трябва да бъде непроницаема тайна, защото клиентът, каквато и да бъде отпосле неблагодарността и вината му, може всеки път да иска това от адвоката. Последният е изповедник, както лекарят и свещеникът. Тези, които мислят, като да е привилегия на адвоката, като да е милост, създадена в негова полза, да има право да не отговаря даже на съда, грешат и приемат за преимущество това, което в същност е една от главните длъжности на адвоката. Ако пред съдилището, което запита адвоката, последният носи неприкосновеността на лекаря и свещеника, то и по отношение на обществото, което се обръща към него, има същата длъжност на изповедник. Той трябва да нямъе за всичко, което се касае до интимни признания, повърени на съвестта му, трябва да бъде покрито съмълчание.

Писалището на адвоката трябва да бъде скромно, трябва да бъде светилище, защото то указва на наклонността на душата му. За този адвокат, който употребява разкоша, суетността и многобройните голъми надписи сж осждителни, неприемливи, защото успяхът отива там, гдето има заслуги, а не там, гдето има труфила, отива там, гдето има знание, безкористие и въобще добродетел, а не там, гдето се показват лъжливи брилянти на разкош и на суетност. Главното украшение на скромното по-

икономика.

Социалистическият учения от всички нюанси отричаха личната инициатива и считаха, че благосъстоянието на една страна може да се постигне, когато цялото производство бъде национализирано, т. е. публично правните институти поемат цялия стопански живот въ ржцетъ си.

Въ своята стопанска дейност общините не трябва да се увличат нито въ едната, нито въ другата крайност. Извземането на цялия стопански живот от публично-правните институти ще рече да се стъсни полето на стопанските проявления на личността, а това създава разстройство въ цялата икономика на страната. Трябва да се държи смътка за опитите на много поколения — опити, които доказаха, че стопанският просперитет може да бъде изграден само когато е на лице мощния стопански стимул — лична инициатива, интерес и риск. Интервенцията на публично-правните институти е оправдана само тогава, когато индивидуалистическият начин на производство влиза въ флагрантни противоречия със доминирующия интерес на обществото. Въ такъв случай личният интерес ще трябва да бъде подчинен на обществения интерес.

мъщение на адвоката сж книгите. Той чака, но никога не трябва да търси тези, които се нуждаят от него. Жена, която е прекрачила прага на адвокатското писалище, трябва да слуша само сериозни думи, които и внушават убеждение, че тя се намира пред един изповедник, който е длъжен да пази тайна за това, което тя му повърява. Пред него човъшката природа се явява без багри и чувството на личния интерес, като подига от нея покривалото, открива му на голо слабостите и пороците. Той вижда какъ изпъкват съ всичката си особеност ненавистта, низостта, желанията, лукавството и доедушието. Колко затаени скърби узнава той! Той сълюбяща, но твърда ржка, пипайки тайните рани на сърцето, успокоява мжките на смутената съвест; достатъчно му е една дума, един поглед, за да разкрие онова, което срамът или смущението открива на половина и следователно нищо не му е чуждо, което се касае до човъка и което остава у него непроницаема тайна.

Адвокатът като съчувствува на всичките страдания, като подига духа на падналия, накарва усмивката на надеждата да блести през сълзите. Изпълнението на тази благородна мисия, изисква доброта, и клиентът, като дълбоко съзнава, че адвокатът се старае да излекува сърдечната му рана, отдава обичта си към него, знаейки, че всичко остава непроницаема тайна.

Д-в

Членъ на Д-во „Врненски Коренякъ“ може да бъде всеки, който е живъл десет години въ Варна.

Добри Филовъ

Котни и нуче (басня)

Отъ тлъстъ соджукъ набарали
Кжсъ котки две несрети,
Заспорили, се скарали,
Като врази заклети.

И дветъ го задърпали,
Да поделятъ нещели;
Да дърпатъ се отрепали
И грозно заръмжали.

Взаимно си насочили
Кръвнишки взоръ и впили,
Тъ озвѣрени скочили,
Отчаяно се сбили.

А куче, катъ съгледало
Соджука, презъ туй време,
Добре се наобѣждало
И легнало да дрѣме.

И гледали го зѣпнали
Тъ котки отдалече,
Отъ лова си не хвпнали,
Изпуснали го вече.

И намъ тъй разправията
На котки сгядни цели
Внуши ли лакомията,
Врагътъ ни ще спечели.

да се приеме, че почва историята на българския народ, а не отъ завладяването на Варна отъ Аспаруха отъ когато почва установяването на българската държава отсамъ Дунава.

Юанъ Антиохийски ни съобщава, че въ 482 год. императорътъ Зинонъ се съюзил съ българите и повикалъ за първи път „тъй наречените българи“ противъ остроготите, които, споредъ както казва той, нападнали при Дунавските провинции Енодий. Епископъ на Павия (479 — 521), въ панигирика си за Теодориха остроготски, казва, че се е прославилъ съ победите си надъ непобедимите българи. Въ 499, въ време на императора Анастасий, българите преминали Дунава и победили военачалника на Илирия Аристи, като въ тия битки паднали 4,000 ромейски войници. Българите станали господари на военните имъ припаси и прибрали 700 товарни кола съ оржие, храна, следъ което продължили настъплението си до Тракия. Тая победа на българите

тѣ очудила толкова много ромейтѣ, щото тѣ я отдали на нѣкоя вълшебна сила. Следъ 3 години тѣ ново нападнали Илирия и Тракия. По този случай наследникътъ на Теодориха, Аталарихъ ги нарича „orbis terribiles“. Такъвъ страхъ тѣ били внушили на императора, щото императоръ Анастасий, за да запази столицата си отъ подобни нападения, построилъ голѣма стена отъ Сливрия до около Черно море, западно отъ Деркосъ, наречена Анастасиева стена.

Най-голѣмото, обаче, нападение на българите станало въ 517 год., когато тѣ плячкосали не само Тракия и Македония, но и самата Тесалия и взели толкова пленници, щото императорътъ не можалъ да намѣри толкова злато за откупъ, та мнозина отъ пленниците били избити. Въ тия сражения голѣмъ страхъ внушавало на ромейските войници едно особено българско оржие, което тѣ употребявали съ

Петъръ Петковъ

Икономика и животъ

Винаги свѣта се намира предъ неизвестността за бъдещето, докато битието ни разкрива миналото за живота на народите обитаващи земята. Каква загадка е съдбата на човѣчеството, което живѣе съ идеали, мечти, които при реализирането имъ въдворяватъ благополучието на всѣкиго.

Известенъ е всѣкому развоая на живота, борбата на хората за организиранъ животъ и главно за създаване на едно стопанство задоволяващо нуждите на народа. Перипетии, презъ които е минавало стопанството, се налагали отъ условията за животъ. Това се потвърждава отъ факта, че нѣкога либерализма казваше, само частната инициатива може да изгради едно цвѣтущо стопанство. Обаче, условията за животъ по право политико-стопанския животъ създаде нова атмосфера за изграждане на стопанството, духа и зова на новото време. Новото време е плодъ на житейските вопли, за да замѣнятъ старите прийоми на икономиката съ нови. Това се налага отъ природния законъ старото си отива, младото заема неговото мѣсто, но това младо поколение идва съ нови разбирания, схващания за живота.

Голѣми промѣни станаха въ живота, вследствие на това и въ областта на икономиката се наложиха нови системи на стопанисване изисквани отъ новото време. А това ограничава политиката на либерализма и възприема отчасти системата на монополитъ и ограничената и контролирана частно-стопанска дейност.

И понеже живота е вѣчно движение т. е. едно колело съставено

отъ жива материя, която съгласно природните закони замѣня старата материя съ нова, то ние трябва да знаемъ, че утрешния день ни носи нѣщо ново.

Ето защо смѣло можемъ да кажемъ, че живота ще ни донесе за въ бъдеще новостъ, изградена отъ младите поколения, които откъмени отъ новото време и условията за животъ ще създадатъ това, което битието не е виждало, чувало и предполагало.

Новото, което ще дойде въ стопанския животъ, ще бъде пакъ плодъ на една капитална свѣтовна катастрофа, която ще стане причина за създаване на новъ икономически животъ. Защото икономиката въ живота е, която създава импулсъ за творческа дейностъ, и благодарение на нея се постига икономическата мощъ и култура, която ще бъде плодъ на новото време.

Значи икономиката и животътъ сж свързани така въ днешно време, че тѣ не могатъ да съществуватъ разединени, защото се допълватъ за да увеличатъ производството на блага. А тези блага сж обектъ на всѣко стопанство, понеже тѣ поддържатъ живота на хората, същевременно тѣхното добиване оформява стопанския животъ, който създава работа, прехрана и финансова мощъ на държавата и на народа.

Ето защо, ние трябва да следиме капризите на живота и да се приспособяваме своевременно къмъ тѣхъ, като вмъкнемъ новото въ стопанския животъ, ако искаме да бждемъ годни да посрещаме изненадите на живота, за да задоволяваме доволно стопанските нужди на народа.

Д-ръ Конст. Караджовъ.

ХИГИЕНА

на събуждането отъ сънь и на упражнението.

Д-ръ Боажей направилъ напоследъкъ предъ Парижката Медицинска Академия едно съобщение, което било много поучително. Касае се за упражнението, което мнозина, право или криво, практикуватъ, на основание известни идеи, върху които не си задаватъ трудъ да обмислятъ добре, особено пъкъ за онова, което се практикува сутринъ на ставане отъ легло и даже преди това още. Относно младите хора, това е не само позволено, но даже представлява известни преимущества. Но съвсемъ другояче стои работата за хората съ повишено кръвно налягане, за артериосклеротичитъ и, въобще, за петдесетгодишниците.

Особено, практикуването отъ нѣкои на легло преди ставане, упражнение, Д-ръ Боажей намира най-малко за безцелно за хора отъ преминала възраст. Да се позволява това на тѣхъ, то би значило да се рискува появяването на пълнокръвенъ избликъ откъмъ мозъка, па даже и кръвоизлияния. Издигането

само на долните крайници при легане на гръбъ предизвиква единъ тежъкъ върху мозъчните артериченъ ударъ. Ако тѣ представляватъ нѣкоя слаба точка — а кой не петдесетгодишна възраст е сигуренъ за цялостта на своите артерии? — то може да настъпятъ страшни и даже окончателни, непоправими послѣствия.

Презъ време на сънь, обяснява Д-ръ Боажей, пулсътъ е забавенъ, кръвното налягане спаднало, мозъчното кръвообращение по-бавно. При събуждане, напротивъ, кръвното налягане се повдига, появява се известно пълнокръвие въ едрите артерии на мозъка, а, същевременно, и застояване на по-вече кръвъ въ тѣхъ. Явно е, че това сж редъ неблагоприятни условия за упражняване, което има за послѣствие да увеличи още повече, при легнало положение, това състояние на пълнокръвие. Въ изправено положение, напротивъ, опасността става много по-малка. Обаче следъ преминаване

споредъ както узнаваме отъ Меландросъ, следното писмо:

„Било би неприлично, а при това и незаконно съвсемъ да се изтрѣбятъ нашите едноплеменници, които не само говорятъ единъ и сжи съ насъ езикъ и сж наши съжителци, и употребяватъ една и сща храна и облѣкло, но още сж и наши сродници, макаръ подвластници на други вождове“.

При все това, Сандлихъ повелъ войската си и нападналъ кутригуритъ и ги разбилъ. Отъ това време споредъ Агатий тия еднакви племена дълго време биле враждебно настроени едно срещу друго. Тѣ се взаимно нападали и ограбвали, до като разнебитените сили на едрите и другите били съвършено разстроени.

(следва)

Ржкописи

не се връщатъ

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ

Л. Черпански

Заблуда или клевета?

Въ в. „Варненски кореняк“, (брой 8 от т. г.) е поместена статията на г. П. Петковъ подъ надсловъ: „Общината трѣбва ли да притежава рибното тържище?“

Въ тази си статия авторътъ ѝ се явява волно или неволно проводникъ на ония заблуди и клевети, които противниците на кооперация „Български риболовецъ“ усилено и методично разпространяватъ по нейнъ адресъ. При предположението, че въ случая г. Петковъ е заблуденъ, ние искрено съжеляваме, защото той тъй леко и несериозно се е отнесълъ къмъ работата си при написване на въпросната статия. г. Петковъ не си е далъ трудъ да провѣри истинността на данните, които изнася и отъ които вади заключенията си. Нѣщо повече! Дори и къмъ така събранитѣ сведения, той не се е отнесълъ достатъчно критически, поради което изпада въ противоречие съ себе си. Така напр. отъ една страна той казва — „за да се ползуваме отъ благата на морето трѣбва риболовството да бѣде свободно за всѣки рибаръ, защото само така ще имаме и изобилна риба, същевременно и евтина“, а отъ друга твърди, че рибата ще поевтинѣе, когато общината вземе тържището и нормира рибата. Очевидно е, че или при свободния риболовъ ще има изобилна риба и евтина риба и следователно нѣма

нужда отъ каквото и да било нормиране, или пъкъ не е вѣрно, какво при свободния риболовъ ще има изобилна риба и че по този начинъ тя сама по себе си ще поевтинѣе и се налага нормирането ѝ.

Но, преди всичко, вѣрно ли е твърдението, че въ морето, па и въ езерата, риболовътъ не билъ свободенъ за всѣки риболовецъ и че риболовътъ е монополно право на кооперацията? Ако авторътъ на горепоменатата статия бѣ проучилъ този въпросъ, щѣше да узнае, че съгласно закона за рибарството никакви концесии за риболовъ въ морето не се даватъ и не сѣ дадени на когото и да било, въ това число и на кооперация „Български риболовецъ“ че въ морето и езерата риболовството и сѣ регистрирани при службата за рибарство въ Варна около петстотинъ риболовци, отъ които само 45 души членуватъ въ кооперацията; че до като последната има два даляна и два гриба, останалитѣ риболовци разполагатъ съ дестина даляна и повече отъ тридесетъ гриба и пр., че отъ общото производство на риба въ Варна, на кооперацията се пада само една пета.

Тогава, где е монополното право на кооперацията и какъ може да се твърди отъ г. Петковъ, че риболовътъ е билъ съсредоточенъ изключи-

на критическата възраст, дори за практикуванитѣ на крака упражнения, благоразумно е да се отбѣгватъ ония отъ тѣхъ, които предизвикватъ запъхтяване, заморяване или едно значително ускоряване на сърдечния ритъмъ. Трѣбва да се избиратъ бавни и изпълнявани безъ усилие и безъ бързана упражнения. Освенъ това, желателно е, щото да се стига и до тамъ, следъ едно прогресивно трениране.

Въобщо тукъ се касае за единъ частенъ случай отъ една много пространна глава, тая за условията, които трѣбва да притежава нѣкой индивидъ, какъвто и да билъ той, за да му бѣде разрешено, а още повече за да бѣде той подбуденъ да се занимава съ физическото възпитание и съ спорта. Д-ръ Боажей многократно доказалъ, какви именно грѣшки се правятъ ежедневно въ туй отношение, разрешавайки на млади хора да се занимаватъ съ мжнни спортове, па даже и игри, изискващи голѣмо изживяване на сили и едно добро кръвообръщателно състояние. Естествено, има голѣма разлика между тия спортове и скромното упражнение, което си налага практикуващиятъ сутрешното упражнение, но има сѣщо и една чувствителна разлика между младежа и оногова, на когото възможноститѣ сѣ сериозно намалѣли отъ възрастта и избягването на живота. Съветитѣ, прочее, на Д-ръ Боажей сѣ мждри и трѣбва да бѣдатъ последвани отъ всички милѣещи за своето здраве, а особено отъ онѣзи, които сѣ къмъ или надъ своята петдесетгодишнина.

Обаче, споредъ Д-ръ Буске, препоръчанитѣ на петдесетгодишнитѣ предпазни мѣрки да не ставатъ изведнажъ, щомъ сѣ си отворили очитѣ, сѣ малко преувеличени. Защото той изисква отъ хората, щото, следъ събуждането си, да оставатъ известно време, около двайсетъ минути, въ леглото си и да ставатъ отъ него, следъ като кръвообръщението стане нормално въ всичкитѣ части на тѣхния организъмъ. Това е, може би, една допълнителна мѣрка на сигурностъ, която мо-

же да се изиска отъ хора, които въ курортитѣ, напримѣръ, нѣма защо да бързатъ и на които денятъ изглежда да е срдно заетъ. Но на петдесетгодишна възраст повечето хора работятъ: едни, въ своята канцелария, други въ своя магазинъ, трети въ своя складъ за дърва и пр. Тѣй оставатъ въ последния моментъ и не ще се събудятъ сигурно двайсетъ минути преди тоя моментъ, защото държатъ на своя сънъ, който имъ е необходимъ. Азъ вѣрвамъ, заключава той, че мжчно ще може да се застави оня, който не е лѣнивъ и който разчитва на своето здраве да уважи една толкова строга дисциплина.

При това тукъ не се говори, казва той, за простатитѣ, които сѣ много бройни на тая възраст. Не може да се разбере, какъ тѣ могатъ да си лежатъ четвъртъ часть, когато устие на тѣхния пикоченъ мѣхуръ единъ или два пжти презъ нощта, а и сутринта още настоятелно изисква отъ тѣхъ да се изпикаятъ. Д-ръ Буске признава, че не знаелъ за спититѣ на Paulesco, цитирани отъ Д-ръ Боажей, но не вѣрва да водятъ тѣ неизбежно до такива строги заключения. Възможно е да сѣ последвали катастрофи отъ тия внезапни ставания на кракъ — общо, навѣрно, правило въ известни случаи. Наклоненъ съмъ да вѣрвамъ, казва той, че тѣ сѣ засѣгали истински болни, носители на повреди или, най-малко на остри функционални разстройства, а не на хора повидому здрави. Разказватъ, че така билъ умрѣлъ Montaigne, въ стаята на когото се извършило цѣло богослужение и който, отъ почитъ, пожелалъ да стои поне седналъ на леглото си, въ момента на осветяване светитѣ дарове. Но той билъ на легло, та биле принудени да свеценоедействуватъ въ стаята му, сирѣчь той билъ боленъ! Тогава, въ такъвъ случай, се касае за патология, а това не е едно и сѣщо нѣщо.

Свършвайки, Д-ръ Буске казва въ заключение, държа да повторя, че относно упражненията, мнението на Д-ръ Боажей е свършено право.

телно въ ржцетѣ на кооперацията? Риболовътъ е свободенъ въ морето и езерата, изключая градоветѣ и районитѣ имъ въ гебеджанското езеро, които едва ли съставляватъ една тридесетата часть отъ общата площъ на Варна-Гебедже-Карааческото блато.

Противното твърдение е заблуда или клевета.

Ето защо и заключението на г. Петковъ, че рибата била скъпа въ Варна, защото риболовътъ билъ не свободенъ е направилно, тъй като самитѣ му предпоставки сѣ абсолют-но невярни.

Така сѣщо не отговарятъ на истината и даннитѣ му относно рибното тържище.

Рибното тържище не е такова, каквито сѣ житното и плодово-зеленчуковото тържище. Рибното тържище или както по-рано се наричаше Вама е учреждението, гдето държавата си събира риболовното право върху наловената отъ риболовцитѣ риба въ държавнитѣ води. Ето защо рибнитѣ тържища сѣ били винаги държавни, а не общински, както твърди г. Петковъ. Риболовното право държавата го събира или сама чрезъ свои чиновници, или въ повечето случаи чрезъ наемателитѣ или концесионеритѣ на държавнитѣ риболовни обекти. Риболовното право въ Варна преди 16 години се събираше отъ предприемачитѣ — наематели на Варна-Гебеджанското блато, а отъ тогава насамъ отъ концесионера на сѣщото блато — кооперация „Български риболовецъ“. Събирането на риболовното право не става произволно или както г. Петковъ се изразява „по своему“, а съгласно постановленията на закона за рибарството, концесионния договоръ и специалния правилникъ за тържището, утвърденъ отъ министерството на земледѣлието и държавнитѣ имоти. Рибата се продава чрезъ публиченъ търгъ въ присѣствието и подъ контролата на държавенъ чиновникъ при тържището. Въ търга участвуватъ всички лица, безъ разлика дали сѣ търговци или не, стига само да сѣ си уредили съ тържището залозитѣ за правоучастие въ търга.

Числото на участващитѣ въ търга често надминава тридесетъ души, между които сѣ не само дюгенджиитѣ и амбулантнитѣ търговци, но и много варненски ресторатори и граждани. Търгътъ, следователно, не е ограниченъ. Състезанието е действително и ценитѣ на рибата се опредѣлятъ по силата на закона на предлагането и търсенето. При тия условия и като се има предъ видъ, че кооперацията сама не участвува въ търга, въ покупкитѣ на рибата, защото не се занимава съ продажба на риба, нито пъкъ експедира такава въ вжтрешността на страната — не е ли ясно, че дори и при желание, тя не е въ състояние да дирижира, а камо ли да опредѣля и диктува изкуствено ценитѣ, както нейнитѣ противници продължаватъ да злословятъ.

Надѣваме се, че г. Петковъ занапредъ ще бѣде по-предпазливъ и нѣма така леко да подбива името си на единъ добросъвестенъ и обещаващъ труженикъ на перото по стопанскитѣ въпроси.

Всѣки, който обича гр. Варна, трѣбва да стане членъ на д-во „Варненски Коренякъ“.

Поправки: Въ миналия брой (9) въ статията кръвно налѣгане на г. Д-ръ К. Караджовъ, се вмъкнали следнитѣ грѣшки, които молимъ читателитѣ си да оправятъ, защото тѣ прѣчатъ на правилното разбиране и схващане на въпроса, а именно: въ стр. 3, колона 3, редъ 11 отдолу да се допълни така: $Mn = \frac{16}{2} = (\text{макс. нал.}) = 9 \text{ ng}$; въ стр. 3, кол. 4, редъ 29-и отдолу да се чете така; това показва, че (а не не) артерната еластичностъ и пр.; и въ стр. 3, кол. 4, редъ 17 и 18 отдолу да се поправятъ така: ако максим. налѣгане бѣде ниско, напр. 130, но минималното 65 или 75.

Събранието на българо-нѣмското културно дружество

На 9 т. м. вечерта 19:30 часа се състоя годишното събрание на българо-нѣмското културно дружество въ германското училище.

Събранието за голѣма изненада на всички бѣше посетено отъ новия германски консулъ г. Паулъ Улъ, който каза: „Да работимъ за българо-германското приятелство, като разширимъ кръговетѣ на членоветѣ“. На неговитѣ думи отговори председателятъ Д-ръ К. Свраковъ.

По случай състоялата се изложба на нѣмската книга раздадохъ се подарѣци въ книги получени отъ Германия на г. проф. Д-ръ Я. Арнаудовъ ректоръ на висшето търговско училище, на Добринъ Василевъ библиотекаръ и на др.

Следъ това се пристъпи къмъ дневния редъ. При изборъ на ново настоятелство, се избраха единодушно следнитѣ лица: Председателъ Д-ръ К. Свраковъ, подпредседателъ г. Прьолсъ, секретаръ г. Зюсемилхъ, Касиеръ Хаджиевъ, контролна комисиия: Даиевъ, Русевъ, Нипгенъ и за резервни членове: г. Д-ръ Стрьодель и Боневъ.

П.

ХРОНИКА

Скоро ще излѣзе отъ печатъ книгата на г. Атанасъ И. Мановъ, членъ на В. К. П. Д-во „Варненски Коренякъ“ подъ заглавие: „Произходътъ на гагаузитѣ и тѣхнитѣ нрави и обичаи“, въ две части, одобрена отъ Българската Академия на наукитѣ — София. Ограничено ще бѣде числото на книгата и който желае да се снабди съ тази историческа книга, може да ангажира отъ сега, като съобщи на автора на книгата.

Починали сѣ напоследъкъ дружествени членове Тодосъ х. Панайотовъ, бакалинъ и Георги Михайловъ, пробописецъ. Нашитѣ сърдечни съболезнования къмъ близкитѣ.

Данѣчното управление напомня на всички кафедрии, питиепродавци, бакали и тютюнотърговци, че тѣ сѣ длъжни винаги да държатъ и продаватъ въ заведенията си кибритъ. Които не държатъ кибритъ или иматъ такъвъ, но не продаватъ, поддлежатъ на глоба до 1000 лв.

Лицата снабдени съ патентъ за търговия за тютюневи издѣлия сѣ длъжни да иматъ въ заведенията си за продажъ винаги последнитѣ две качества папириси и пакети. Тѣ подъ никакъвъ предлогъ не могатъ да отказватъ продажбата имъ или пъкъ да поставятъ каквото и да било условие при продажбата.

Данѣчното управление предупреждава всички лица, които търгуватъ съ парфюмерийни издѣлия че продажбата на одеколони, помади и др. Въ НАЛИВНО състояние е забранено. Нарушителитѣ подлежатъ на глоба до 10,000 лв. и стокиятѣ се конфискуватъ.

Собственицитѣ на бициклети не могатъ да ги пустнатъ въ движение до когато не заплатятъ предварително акциза 100 лева за едно колело на членоветѣ на колесдачното дружество и 300 лв. за не членове.

Обръщаме внимание на общинската управа да вземе нуждитѣ мѣрки противъ прииждането на бедни селски жители отъ околнитѣ села и настаняването имъ въ крайнитѣ на града, защото мизерията на крайнитѣ на града още повече се увеличава.

Техническото отдѣление да принуди собственицитѣ на зданията да поддържатъ тротоаритѣ (плочницитѣ) въ исправностъ по бул. Сливница, а не да зѣятъ дупки по тѣхъ, въ които могатъ преходящитѣ да падатъ.

—Длъжни сѣ да подаватъ декларация—сведение въ 30 дневенъ срокъ отъ отдаването на имота подъ наемъ всички лица, които сѣ започнали да отдаватъ имоти подъ наемъ следъ 1 януарий 1938 г.

Печатница „Изгрѣвъ“ — Варна